

אחד שעל!

„אך האינכם מבינים שהמים יבואו ויכסו את כל הכפר?“
 „כן, אנחנו מבינים. אבל רק אז נעזוב את המקום. ישאר תמיד כמה מטרים משי פתיהמים. נעזוב רק כאשר יגיעו המים אלינו, לא לפני כן!“
 אחד מאנשי תה"ל משך בכתפיו: „אין אנו רוצים שהם יעזבו את המקום לפני ההצפה. אנו רוצים רק שהם יהיו מוכנים לרגע, בו יתעורר הצורך לישב במקום אחר — אם יתעורר צורך כזה. אבל קשה מאוד להסביר להם את הנושא.“
 ואכן לא היה קל להסביר את הכוונות הטובות לבני כפר מנדא, אפילו בשעה שהכוונות היו טובות באמת: הם פשוט לא יכלו לשכוח את הנסיון המר של כפרים אחרים, שסולקו מאדמותיהם ונושלו לחד לוטין. אולם עתה היו התושבים בטוחים כי המצב רציני. עשירי הכפר התחילו להקים בתים חדשים — במעלה ההר. למטה, בבקעה, הוסיפו המקדחים הגדולים לטרוט.

זרועיה חזק: לאחר גמר הפעולה מצטלמים השוטרים ברצון, מחכים לפקודת הקצין לחזור לתחנה קבוצת ערבים עומדת במרחק מ, צופה לעברם. בפעולת כפר מנדא השתתפו למעלה ממאה שוטרים, שבאו לשם ב־20 מכוניות.

לאחר הקרב יושב סעיד עבאס טאהא ליד ביתו, מתענג על קרני השמש החמימות. הוא אינו מאמין בכלל כי אכן קיימת באמת תוכנית להציף את כפרו במים. הוא משוכנע כי הממשלה רוצה למסור את כפר מנדא, — בו הוציא לחמו בזיעת אפו — למתישבים חדשים.

קפה לאורחים מגישים הכפריים אפילו כא' שר מצב רוחם אינו מרוומם. מוסטפה רג'ה מכבד בקפה את האורחים שביקרוהו לאחר ש' שוחרר ממעצרו עם אביו, אחד מנכבדי הכפר.

החיים בכפר נמשכו גם לאחר שנעצרו הגברים והועברו למשטרת שפרעס. הנשים עסקו בעבודות היומיומיות הרגילות, הילדים השתדלו למלא כמיטב יכולתם את מקום אבותיהם ואחיהם. הילד הנראה בתמונה זו כשהוא רכוב על הסוס, יוצא למרעה יום־יום עם הצאן.

המערבי (השטח הכהה מימין באמצע). ההרים אשר מסביב ישמשו קירות לאגם המלאכותי הגדול והמים יציפו, במשך הזמן, את כל השטח, כולל כפר־מנדא (לרגלי ההר, שמאל למעלה).

התצלום של בקעת בית־נסופה מקרבת הסכר בפניה הצפונית־מערבית, כשהפנים כלפי ים כינות והגב מופנה לעבר הים התיכון. הבקעה הגדולה עדיין כמעט ריקה ממים, חוץ מחלקה